

Κυριακή 28 Ἰουνίου.

(Γ' Ματθαίου).

(Μτθ. 6, 22 – 33)

*«εἰ οὖν τό φῶς τό ἐν σοί σκότος ἐστί,
τό σκότος πόσον;» (Μτθ. 6, 23).*

Μία εὐαγγελική περικοπή γεμάτη ἀπό ὑψηλά νοήματα ἀκούσαμε σήμερα, τά ὅποια ὀλόκληροι τόμοι δέ θά ἦταν ἀρκετοί γιά νά τά περιγράψουν καί νά τά ἀποδώσουν. Εἶναι μηνύματα πού ἀγγίζουν τά ἐσώτερα τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου ἀλλά καί τήν καθημερινότητά του. Μπροστά στόν ὄγκο καί τό μέγεθος ὄλων αὐτῶν, ὅμως, θά περιοριστοῦμε σέ μία καί μόνη φράση, γιά νά οἰκοδομηθοῦμε ἀπ' αὐτή.

Λέγει ὁ Κύριος στούς ἀκροατές Του: «εἰ οὖν τό φῶς τό ἐν σοί σκότος ἐστί, τό σκότος πόσον;». «Ἐάν αὐτό πού ὑπάρχει μέσα σου κι ἐσύ τό θεωρεῖς φῶς, στήν πραγματικότητα εἶναι σκοτάδι, ἄραγε πόσο τεράστιο εἶναι τό ἀληθινό σκοτάδι σέ σένα;». Μέ τά λόγια αὐτά ὁ Κύριος μᾶς βγάζει ἀπό τήν ἐσωτερική ψευδαίσθηση πώς ὅλα εἶναι καλά μέσα μας. Μᾶς βάζει νά ἀναλογιστοῦμε τήν κατάσταση στήν ὁποία ζοῦμε. Εἶναι πολλές φορές πού μέσα μας βασιλεύει τό σκοτάδι κι ἐμεῖς νομίζουμε ὅτι ζοῦμε μέσα στό φῶς. Ἀναλογίζεται ὁ Κύριος, ἂν δέν μπορούμε νά ξεχωρίσουμε τό ἓνα ἀπό τό ἄλλο, ἄραγε πόσο τεράστιο θά εἶναι τό ἐσωτερικό μας σκοτάδι, ὅταν καταφέρουμε νά τό αἰσθανθοῦμε!

Ἡ ψευδαίσθηση ὅτι εἴμαστε καλά κρύβει τό ἀληθινό σκοτάδι μέσα μας. Χρειάζεται νά καταβάλουμε μεγάλο ἀγῶνα καί πολλή κούραση, γιά νά διαπιστώσουμε αὐτό τό ἐσωτερικό σκοτάδι καί νά τό διαλύσουμε. Ὁ

έσωτερικός φωτισμός έρχεται μετά από έντονη προσπάθεια. Τό μεγαλύτερο εμπόδιο στον άγώνα αυτό είναι ή ψευδαίσθηση ότι είμαστε καλά. Ή έντύπωση τής έσωτερικής αϋτάρκειας μᾶς κρατάει μακριά από τήν αλήθεια. Αυτό έρχεται νά κάνει σήμερα ό Χριστός. Έρχεται νά μᾶς έλευθερώσει από τά ψέματά μας, νά μᾶς απογυμνώσει από τά φεύτικα στολίδια, μέ τά όποια στολίσσαμε τούς έαυτούς μας, νά άνοίξει τήν πνευματική όραση, για νά διαπιστώσουμε έγκαίρως τά σκοτάδια πού μᾶς ταλαιπωροϋν και νά τά φωτίσουμε. Μᾶς αναστατώνει ό Χριστός μέ τά λόγια Του, διότι μᾶς κατεβάζει από τά σαθρά βάρη όπου άνεβάσαμε τούς έαυτούς μας. Αυτό όμως είναι λυτρωτικό, έπειδή μέ τή διαπίστωση τής άρρώστιας ξεκινάει ή θεραπεία της.

Τό σκοτάδι του κάθε άνθρώπου αποτελείται από τρία στοιχεία. Τό πρώτο είναι ή έλλειψη αϋτογνωσίας. Τό δεύτερο

είναι ἡ ἔλλειψη θεογνωσίας. Τό τρίτο εἶναι ἡ ἔλλειψη σωστῆς ἐπιθυμίας. Πάνω σ' αὐτά τά τρία στοιχεῖα βασίζεται ἡ πυκνή ὁμίχλη πού κατακλύζει τήν ὑπαρξή μας καί μᾶς ἐκτρέπει ἀπό τό δρόμο πρὸς τή σωτηρία.

Κατ' ἀρχήν ταλαιπωρούμαστε ἀπό τήν ἔλλειψη αὐτογνωσίας. Ἀποφεύγουμε νά μελετοῦμε τόν ἑαυτό μας. Δέν ἐπιθυμοῦμε νά τόν ψάξουμε, νά τόν μελετήσουμε βαθιά. Μᾶς φοβίζει κάθε προσπάθεια ἐνδοσκόπησης, διότι μέσα στά ἐνδότερα σκοτάδια δέν ξέρουμε τί κρύβεται καί τί πρόκειται νά βγεῖ στήν ἐπιφάνεια. Αὐτή ἡ ἀποφυγή τῆς ἐσωτερικῆς μας ἐξέτασης ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νά μή γνωρίζουμε τά πάθη καί τά ἀληθινά μας ἔλαττώματα. Πολλές φορές νομίζουμε ὅτι εἴμαστε τέλειοι καί ἄψογοι, ἐνῶ ἀπλῶς εἴμαστε χαμένοι στόν ἐπίπλαστο κόσμο μας. Σ' αὐτόν τόν κόσμο, πού τόν φτιάξαμε μόνοι, ὅλα εἶναι καλά καί τακτοποιημένα. Ὅταν, ὅμως, αὐτός ὁ κόσμος συγκρουστεῖ μέ τούς

ἄλλους κόσμους τῶν διπλανῶν μας, τότε διαπιστώνουμε ὅτι κάτι δέν πηγαίνει καλά. Ὅταν αὐτός ὁ κόσμος μᾶς ὀδηγεῖ σέ πτώσεις καί παθήματα, τότε προβληματιζόμαστε γιά τό «πῶς συμβαίνει αὐτό σέ μένα». Ἡ ἔλλειψη τῆς αὐτογνωσίας ὀδηγεῖ στόν ἐγωισμό, διότι ὅποιος δέν γνωρίζει καλά τόν ἑαυτό του ποτέ δέν μπορεῖ νά εἶναι ἀληθινά ταπεινός.

Τό δεύτερο στοιχεῖο στό ἐσωτερικό μας σκοτάδι εἶναι ἡ ἔλλειψη θεογνωσίας. Αὐτό σημαίνει ὅτι δέ γνωρίζουμε ἀληθινά τόν ἴδιο τό Θεό. Ποτέ δέν φροντίσαμε νά γνωριστοῦμε σέ βάθος μαζί Του. Τόν φωνάζουμε στίς ἀνάγκες μας, Τόν ἐπικαλούμαστε στίς δυσκολίες μας, ἀλλά Τόν ἀπομακρύνουμε ἀπό κοντά μας, ὅταν πλέον δέν Τόν ἔχουμε ἀνάγκη. Μαθαίνουμε πολλά γιά Ἐκεῖνον ἀπό τήν παιδική μας ἡλικία, ἀλλά δέν μαθαίνουμε τόν ἴδιο. Δέ γνωρίζομαστε μαζί Του. Δέ θυσιάζουμε τίποτε γιά τό χατίρι Του. Δέν μᾶς πολυενδιαφέρει τό θέλημά Του. Ἡ θεογνωσία,

ὅμως, δέν εἶναι πληροφορίες γιά τό Θεό, εἶναι ἡ ζωντανή καί ἀδιάκοπη σχέση μέ τό Θεό μέσα ἀπό τά μυστήρια καί τήν ἄσκηση, γιά τήν ὁποία μερικές φορές ἀδιαφοροῦμε. Θεογνωσία δέν εἶναι νά ἔχουμε τό Θεό κοντά μας καί στή ζωή μας. Θεογνωσία εἶναι νά ἔχουμε τό Θεό μέσα μας, συγκάτοικο στήν ὑπαρξή μας.

Τό τρίτο στοιχεῖο πού αὐξάνει τό σκοτάδι στήν ψυχή μας εἶναι ἡ ἔλλειψη σωστῆς ἐπιθυμίας. Αὐτό ἔρχεται ὡς ἀποτέλεσμα τῶν δύο προηγούμενων ἐλλείψεων. Ὅταν δέν ἔχουμε αὐτογνωσία καί ὅταν ἀπουσιάζει καί ἡ θεογνωσία, τότε οἱ ἐπιθυμίες τῆς καρδιάς μας σκοτίζονται καί στρέφονται πρὸς λάθος κατεύθυνση. Ὁ νοῦς θολώνει ἀπό τό σκοτάδι τῆς ἄγνοιας καί κατευθύνεται πρὸς τήν ἄρνηση τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀγνοεῖ τόν ἑαυτό του καί ἀγνοεῖ τόν Κύριο καί Θεό του, τότε ἐπιθυμεῖ τά ἄπρεπα, τά ἀμαρτωλά, τά βρώμικα, τά βλαπτικά. Ὅταν δέν ξέρει τί τοῦ χρειάζεται ἀληθινά καί τί τόν κάνει νά

πλησιάζει στό Θεό, τότε αφήνει τίς ἐπιθυμίες του νά τόν κυβερνοῦν καί νά τόν καταδυναστεύουν. Ἐπιθυμεῖ τά μάταια, τά φθαρτά, τά εὐχάριστα, τά γήινα καί χαμερπῆ. Φυλακίζεται μέσα στίς ἐπιθυμίες του. Τίς ὑπηρετεῖ πειθήνια. Νομίζει πώς ὅσο τίς ὑπακούει θά περνάει καλά. Μέσα στή σκοτεινή πορεία τῶν ἐπιθυμιῶν του, ὅμως, περνάει ἀπό ἀδιέξοδο σέ ἀδιέξοδο, ἀπό ἄγχος σέ ἄγχος καί ἀπό τήν πλήρη ἀποτυχία στή δυστυχία καί στή μοναξιά. Τά ψεύτικα φῶτα, μέ τά ὁποῖα «ντύνονται», ἀποδεικνύονται πώς εἶναι πηκτό σκοτάδι. Ὅταν καταλάβει πώς τό σκοτάδι πού ὑπηρετήσε μεγάλωσε καί τόν κυρίεψε, τότε πέφτει στήν ἀπελπισία καί στήν ἀπόγνωση.

Ὁ Κύριος μᾶς λέγει ὅτι, ἐάν τό δικό μας φῶς εἶναι στήν πραγματικότητα σκοτάδι, τότε τό ἀληθινό σκοτάδι μέσα μας εἶναι τεράστιο. Ἄς περιφρονήσουμε τά ψεύτικα φῶτα πού γεμίζουν τή ζωή μας, γιατί στήν πραγματικότητα εἶναι σκοτάδια. Οἱ ἐπιστῆμες, τά

ὑπάρχοντα, οἱ γνωριμίες, οἱ ἡδονές, χωρίς τήν ἀληθινή γνώση τοῦ ἑαυτοῦ μας καί χωρίς τήν οὐσιαστική γνωριμία μέ τό Χριστό εἶναι γεμάτα παγίδες καί σκοτεινές διαδρομές. Πολ- λές φορές τό γευθήκαμε αὐτό καί κλάψαμε πικρά. Ἄς φωτίζουμε τίς ἐπιθυμίες μας μέ τή γνώση τοῦ ἑαυτοῦ μας καί τοῦ Χριστοῦ καί τότε θά ἐπιθυμήσουμε τό ἀληθινό φῶς τῆς σωτηρίας, τό ὁποῖο μακάρι ν' ἀρχίσουμε νά τό ἀπολαμβάνουμε ἀπό τώρα καί γιά πάντο- τε. Ἀμήν.